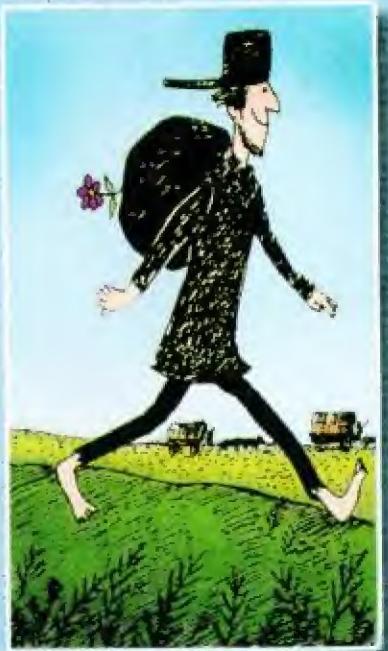

ఈ కథ నిజంగా జరిగింది.

రెండిందల ఏళ్ళ కిందట - అమెరికాలో పుట్టిన ఒక మంచి మనిషి కథ ఇది. అందరి కోసం బతికిన మనిషి కథ. అతని పేరు జానీ చావ్మెన్. అయితే అందరూ అతడ్డి 'యాపిల్ గింజల మామయ్' అనేవారు.

ఈ మామయ్ ఒక అధ్యుతం చేసి చూపించాడు. తనిక్కడే కొన్ని లక్ష్మీల మొక్కలను పెంచాడు. అందుకోసం చరిని, ఎందను లెక్కచేయలేదు. దేవికి, ఎవరికి భయపడలేదు. వేల కొట్టి మైళ్ళు కాలినదన తిలగాడు. చెట్లు కింద, పుట్టల మధ్య నిర్మపాయాడు. ఏది డొరికితే అది తిన్నాడు. అందరికి సాయం చేసాడు.

జానీ మామయ్ నాటిన చెట్లు నెటికి ఉన్నాయి. అది ఒంటినిండా యాపిల్ పళ్ళతో - అచ్చం లతడి మనసులా కనిపిస్తున్నాయి. జానీ చావ్మెన్ కథ చదివాక - ఇలాంటి పని మనమూ చేస్తే!... అనిపిస్తుంది. అతనిక్కడే కొన్ని లక్ష్మీల మొక్కలు పెంచాడు. మహం కనిసం ఒక పది చెట్లయినా పెంచలేమూ అనిపిస్తుంది. అలా అనిపించక మానదు. ఈ కథలో అంత శక్తి ఉంది.

యాపిల్ గింజల మామయ్

మూలరచన: అలికి

అనుష్టజన: కె. ఆదర్శ సాత్రుాట్

జన బిజ్ఞాన వేదిక ప్రచురణ

యాపిల్ గింజల మామయ్

రచన : అలికి
 అనుసృజన : కె.ఆదర్శ సామ్రాట్
 చిత్రాలు : అవినాశ దేశపాండే
 ప్రచురణ : జన విజ్ఞాన వేదిక
 కంప్యూటర్ లే అవుట్ : రత్నశ్రీ టెక్నో ప్రైంట్స్, హైదరాబాద్.
 సహకారం : బి.భాగ్య, ఎన్.కె.అమీన్

తొలి ముద్రణ : మే, 2004
 కాపీలు : 2000
 వెల : రూ. 8.00

For Copies

G. MALYADRI

Convenor, Publications
Jana Vignana Vedika
 162, Vijayalaxmi Nagar,
 Nellore - 524 004.
 Phone: (0861) 2305303

ప్రతులకు

జి. మాల్యాద్రి

కన్నీవర్క్, ప్రచురణల విభాగం
 'జన విజ్ఞాన వేదిక'
 162, విజయలక్ష్మి నగర్,
 నెల్లూరు - 524 004.
 ఫోన్: 94402 79604

యాపిల్ గింజల మామయ్

మూలరచన : అలికి

అనుసృజన : కె. ఆదర్శ సామ్రాట్

ఇది నిజంగా జరిగింది.

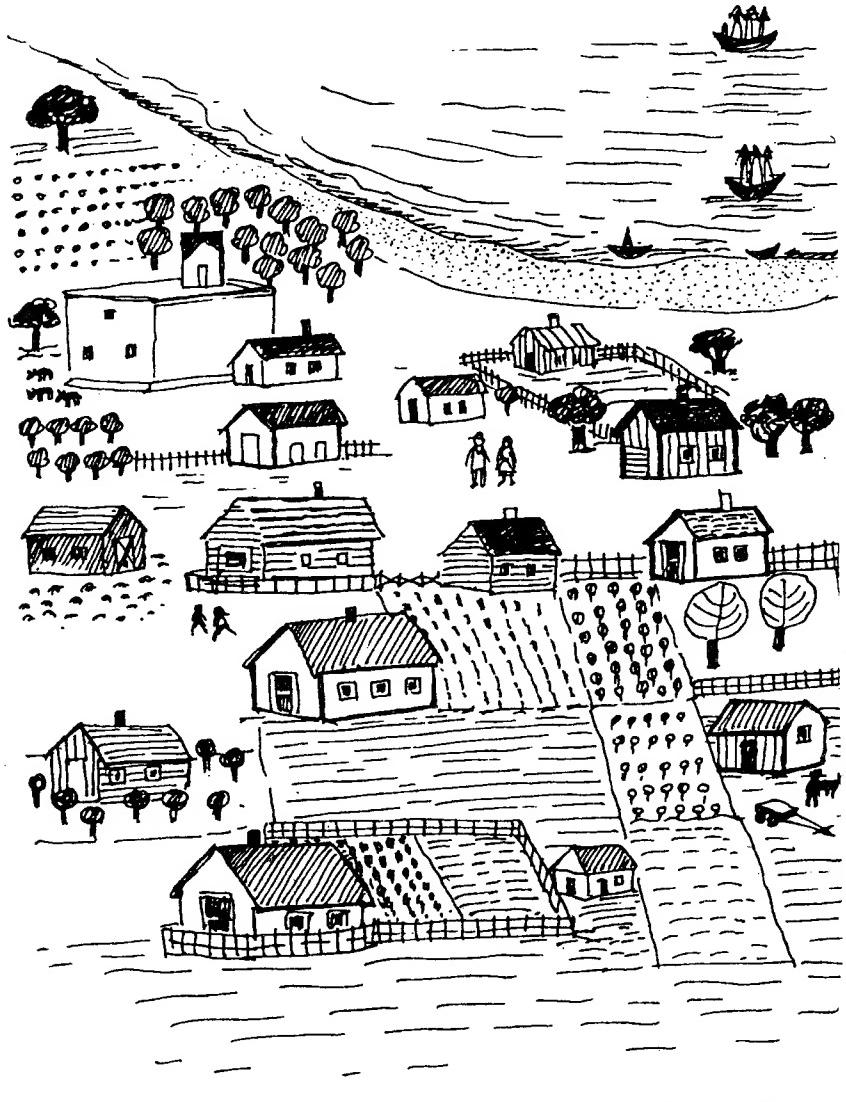
ఇప్పటికి రెండొందల ఏళ్ళ కిందటి మాట.

అమెరికాలోని మసాచుసెట్స్ అనే ప్రాంతం. అందులో లియోమినిస్టర్ అనే డోరు. 1774 సెప్టెంబర్ 24న ఆ డోల్లోనే జానీ మామయ్ పుట్టాడు. అసలు పేరు జానీ చాప్మెన్. అయితే పెరిగి పెద్దయ్యక అందరూ అతడిన్న ప్రేమగా ‘యాపిల్ గింజల జానీ మామయ్’ అని పిలిచారు. ఆ పేరుతోనే అందరికీ అతను గుర్తుండిపోయాడు.

జానీ మామయ్ ఎక్కుడికి పోయినా యాపిల్ గింజలను విత్తేవాడు. చలిని, ఎండనూ లెక్క చేయలేదు. పులులకు, పాములకు భయపడలేదు. పగలనక, రాత్రనక కష్టపడ్డాడు. మైళ్ళకు మైళ్ళ కాలినడకన తిరిగాడు. చెట్ల కింద, పుట్ల మధ్యన నిద్రపోయాడు. ఇంట్లో ఉండడం జానీకి అస్సలు ఇష్టముండేది కాదు. ఎప్పుడు చూసినా అడవుల్లోనే విహారం. రోజుల తరబడి, నెలల తరబడి, ఏళ్ళ తరబడి అడవుల్లో తిరిగాడు. అడుగుగునా యాపిల్ గింజలు విత్తాడు. అందుకే.... అందరూ అతడిన్న ‘యాపిల్ గింజల మామయ్’ అని పిలిచారు.

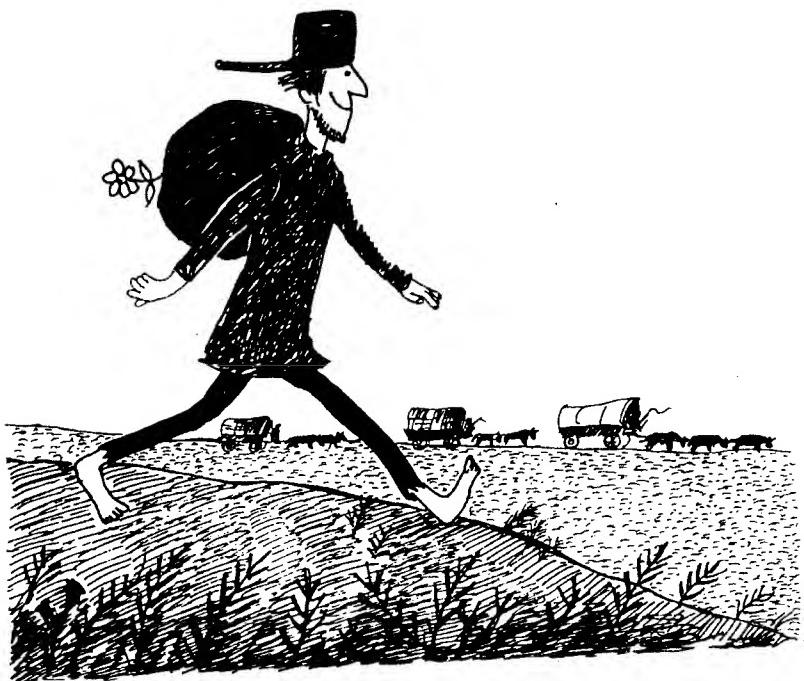
ఒకనాడు ఎప్పుటిలాగే జానీ మామయ్య
 గంటలకొద్దీ అడవిలో తిరిగాడు.
 అలసట తీర్చుకొనేందుకు
 ఓ చెట్టు కింద కూర్చున్నాడు.
 అప్పుడు బాగా ఎండ కాస్తోంది.
 ఆకుల సందులోంచి అతని ఒంటి మీద
 వెచ్చని ఎండ పడుతోంది.
 నేల మీదున్న గడ్డి
 గాలికి అటూ ఇటూ ఊగుతోంది
 జానీ మామయ్య తన సంచీలోంచి
 ఒక యాపిల్ పండు తీసాడు.
 గింజలు ఊసిపడేస్తూ మెల్లగా తిన్నాడు.
 లేవబోయే ముందు
 చెల్లాచెదురుగా పడున్న గింజల వంక చూసాడు.
 బాగా ఆలోచించాడు.
 ఇలాంటి గింజలన్నిటనీ ఏరి
 నేలలో పాతితే!
 ఎన్నెన్ని యాపిల్ మొక్కలోస్తాయో!
 వాటికి ఎన్నెన్ని పళ్లు కాస్తాయో!
 దేశమంతా యాపిల్ చెట్లతో
 పచ్చగా తయారవుతుంది అనుకున్నాడు.

జానీ మామయ్
 అమెరికాలోని
 తూర్పు భాగంలో ఉండేవాడు.
 మంచిగా బతకాలని అప్పుటికే
 చాలా మంది
 అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయారు.
 ఇప్పుడు మిగిలిన వారిలో కూడా
 అనేకమంది పడమటి వేపు
 వలసపోతున్నారు.
 పడమటి దేశంలో
 ఇణ్ణు లేవు. ఊళ్ళు లేవు.
 రోడ్లు గట్టా అంతకన్నా లేవు.
 అక్కడ ఆదివాసీలు (గిరిజనులు)
 మాత్రమే ఉండేవారు.
 వారిని 'రైడ్ ఇండియన్స్' అంటారు.
 అక్కడక్కడా
 వారి గుడారాలు మాత్రమే కనిపించేవి.

పడమటి ప్రాంతానికి పోవాలంటే
 చాలా దూరం ప్రయాణించాలి.
 దారిలో దట్టమైన ఆడవులను దాటాలి.
 ఎన్నో ప్రమాదాలను కాచుకోవాలి.
 అందుకే వలసపోయే జనం
 గుర్రంబళ్లలో సామాన్లు వేసుకొని,
 వాటి తలుపులను గట్టిగా మూసుకొని
 పడమటి వేపు ప్రయాణం కడుతున్నారు.

తమకు తెలీని ఓ కొత్త ప్రాంతంలో
 చక్కగా బతకాలని వారు ఆశపడుతున్నారు.

మన జానీ మామయ్య కూడా
 వారితో బయలుదేరాడు.
 అయితే అందరిలా
 తలుపు బిడాయించిన గుర్రంబండిలో కాదు.
 కాలినడకనే ప్రయాణం కట్టాడు.
 అంతే కాదు. ఒక కత్తిగాని, తుపాకి గాని
 వెంటబెట్టుకోలేదు.

ఆ రోజుల్లో జనం ఎక్కుడికి పోయినా
 తమ వెంట ఏదో ఒక ఆయుధం తీసుకుపోయేవారు.

బందిపోట్లు మీద పడితే ఎదిరించడానికి,
 పులుల్లాంటివి పైనబడితే కాపాడుకొనేందుకు
 అవి పనికొచ్చేవి.

జానీ మామయ్య మాత్రం తన వీపుకి
 ఒక పెద్ద మూట కట్టుకున్నాడు.
 ఆ మూట నిండా యాపిల్ గింజలే!
 పోడవాటి కాడ ఉండే గిన్నెను
 టోపీలా నెత్తి మీద బోర్రించుకున్నాడు.
 అదే అతడి సరంజామా!

జానీ మామయ్య తన ప్రయాణంలో దారి పొడుగునా,
ప్రతి చేటా యాపిల్ గింజలను విత్తుతూ పోయాడు.

దారిలో కనిపించే జనం చిన్నచిన్న
యాపిల్ గింజల మూటలను అతనికి ఇచ్చేవారు
మెల్లమెల్లగా, అందరూ అతడ్ని
'యాపిల్ గింజల జానీ మామయ్య'
అని నిలవడం మొదలుపెట్టారు.

మధ్యలో అప్పుడప్పుడూ జానీ మామయ్య
కొన్ని వారాలు ఒకేచేట ఉండిపోతాడు.
అక్కడే ఉండి అందరికీ సాయం చేస్తాడు.
అందరూ కలిసి ముందుగా నేల చదును చేస్తారు.
ఆ తర్వాత కట్టెదుంగలతో ఇళ్లు కడతారు.
అంతా అయ్యాక లెక్కలేనన్ని యాపిల్ మొక్కలు నాటుతారు.

పనంతా అయిపోయక

జానీ మామయ్య మళ్ళీ ప్రయాణం కడతాడు.
 మరొకచేట ఇలగే మరి కొందరికి
 సాయం చేస్తాడు.
 అయితే తన పాత మిత్రులను మర్చిపోడు.
 వారిని చూసి పోయెందుకు
 మళ్ళీ మళ్ళీ వెనక్కి వస్తాడు.
 జానీ మామయ్య అంటే
 అందరికీ ఇష్టం.
 ముఖ్యంగా పిల్లలకి అతనంటే
 మరి ఇష్టం.
 యాపిల్ గింజలను విత్తి విత్తి,
 అలసట తీర్చుకునేందుకు
 జానీ మామయ్య
 ఏ చెట్టు కిందో కూచుంటాడు.
 అప్పుడు పిల్లలంతా
 అతని చుట్టూ మూగుతారు.
 కథలు, జరిగిన సంగతులూ
 చెప్పమంటారు.
 మామయ్య చెప్పేది మహా ఇష్టంగా వింటారు.

ఒకచోటి నుంచి మరో చోటికి
జూనీ మామయ్య
బంటరిగానే పోతాడు.
ఏ అడవిలోనో
ఏ నది ఒడ్డునో
నేలపై పడుకుంటాడు.
అప్పుడు ఆకాశమే (జంటి) పైకప్ప.
దారిలో అతనికి ఎలుగుబంట్లు,
జింకలు, సక్కలు
రకరకాలు పక్కలు
ఎదురవుతాయి.
అన్ని అతనికి
నేస్తాలుగా మారిపోతాయి.

ఒకనాడు మిట్టమధ్యహ్నం అడవిలో కూచుని
జానీ మామయ్ ఆన్నం తీంటున్నాడు.

ఇంతలో పెద్దగా చప్పుడయింది.

పొదల్లో నుంచి

ఓ మూడు బుల్లి ఎలుగుబంట్లు
చెంగు చెంగున గెంతులేస్తూ వచ్చాయి
మరికొంత సేపటికి

వాటి తల్లి కూడా బయటికొచ్చింది.

బుళ్ళి ఎలుగుబంట్లు

జానీ మామయ్తో ఆడుకుంటున్నాయి
తల్లి ఎలుగుబంటి నమ్మలేకపోయింది.

గుడ్లు మిటకరించి

జానీ మామయ్ను చూసింది.

చాలాసేపు అలా చూసాక -

అతని వల్ల తన పిల్లలకు

ఎలాంటి అపకారం జరగదని

దానికి నమ్మకం కలిగింది.

ఇంకేం.

తన పిల్లల్లాగే అది కూడా

జానీకి నేస్తుంగా మారిపోయింది.

అడవుల్లో తిరిగేటప్పుడు

జూనీకి దారిలో

చాలా మంది 'రెడ్ జండియన్లు' కలుస్తారు.

వారతడ్డి ఎంతో ప్రేమగా చూస్తారు.

మామయ్య వారికి

రకరకాల గింజలు, మూలికలు ఇస్తాడు.

రెడ్ జండియన్లు వాటితో

మందులు చేసుకుంటారు.

మామూలుగా

తెల్లవాళ్లంటే రెడ్ జండియన్లకు ఒళ్ళు మంట.

రెడ్ జండియన్లు

మొదటి నుంచి అక్కడే ఉంటున్నారు.

తెల్లవాళ్లు తర్వాత పచ్చారు.

రెడ్ జండియన్ల భూములను, పొలాలను

ఆక్రమించుకున్నారు.

అందుకే

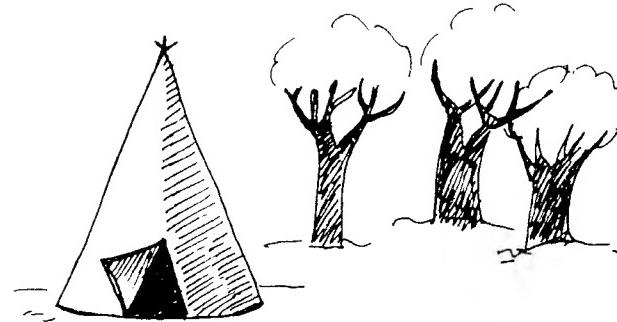
తెల్లవాళ్లంటే వారికి కోపం.

జూనీ మామయ్య కూడా తెల్లవాడే.

అయినా అతనంటే వారికి ఇష్టం.

జూనీ మామయ్య వారికి

ఎంతో ఆపుడిలా అనిపిస్తాడు.

మనుషులు

ఒకరినొకరు కొట్టుకోవటం

తిట్టుకోవటం

జీవీకి అస్పులు ఇష్టం ఉండేది కాదు.

జగడాలు మాని,

శాంతంగా ఉండమని

తెల్లవారికి రెడ్ ఇండియన్సుకు

నచ్చబెబుతాడు.

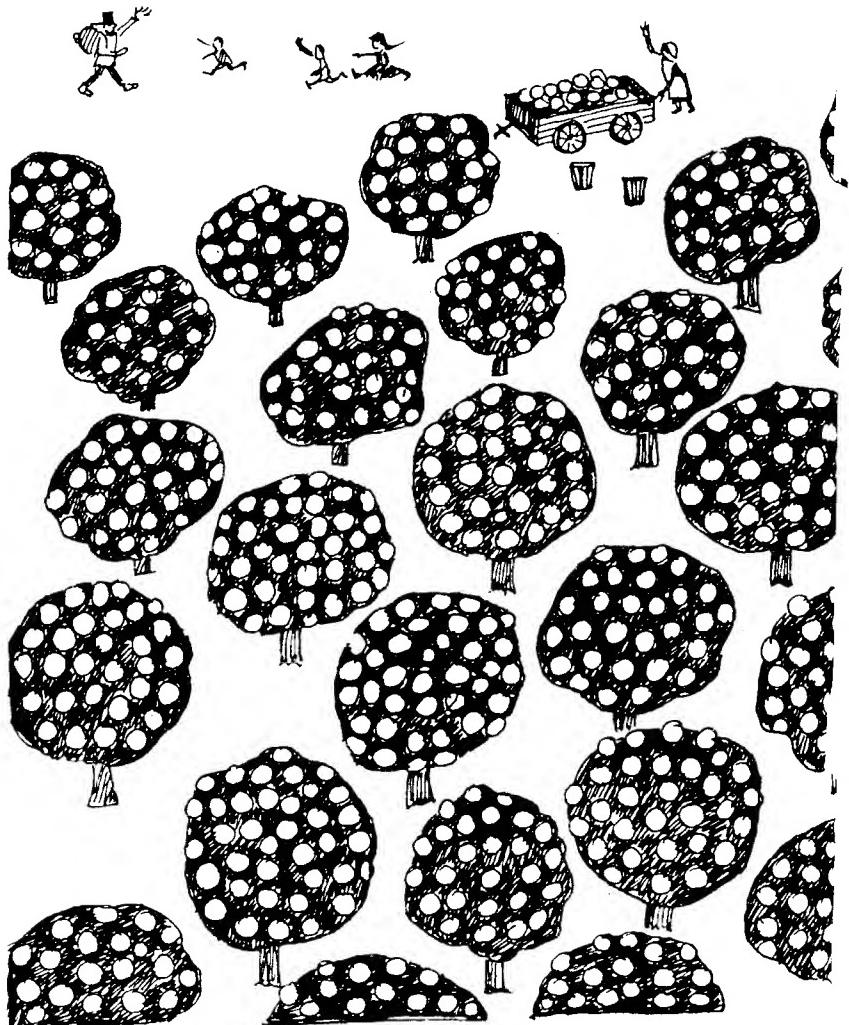
మనుషులంతా

అన్నదమ్ముల్లా

కలిసిమెలని ఉండాలని

ప్రేమగా బతకాలని

జీవీ మామయ్యకు ఎంతో కోరిక.

జానీ మామయ్య పాదయాత్ర

కొనసాగుతూనే ఉంటుంది.

ఆతనెక్కడికి వెళ్లినా

అక్కడ యాపిల్ గింజలు విత్తుతాడు.

గింజలు అయిపోయినా, ఇంకా కావలని వచ్చినా

యాపిల్రసం తీనే ఫేర్ఫ్రెర్ కి పోతాడు.

సంచుల్లో కూరి కూరి గింజలు తీసుకొస్తాడు

మెల్లమెల్లగా అందరూ

యాపిల్ గింజలు

జమ చేయడం మొదలుపెట్టారు.

జానీ మామయ్య కనిపించగానే

వాటిని అతనికి అందించసాగారు.

ఇలా ఎన్నో ఏళ్లు గడిచాయి.

జానీ మామయ్య ఇప్పటికీ దేశాటన చేస్తున్నాడు
ఎప్పటిలాగే యాపిల్ గింజలను విత్తుతున్నాడు.

అప్పుడప్పుడు పాత నేస్తాలను కలుస్తాడు.

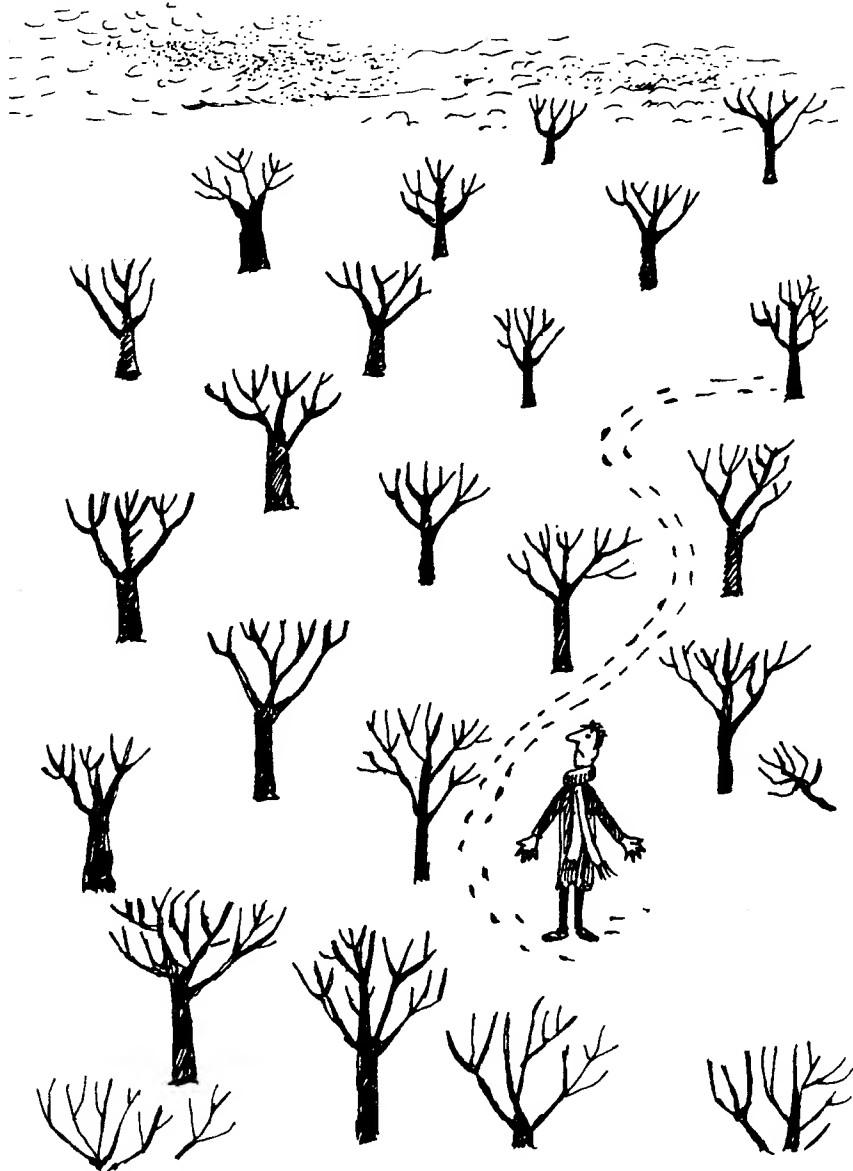
అక్కడ రెమ్మ రెమ్మకి పట్లు వేలాడుతూ

యాపిల్ చెట్లు కనిపిస్తాయి.

అవన్నీ ఒకప్పుడు జానీ నాటినవే!

జానీకి చెప్పలేనంత సంతోషం కల్పుతుంది.

అనందంతో పులకించిపోతాడు.

అక్కడ చలికాలంలో
మంచు బాగా కురుస్తుంది.
చెట్లు, రోట్లు, ఇణ్లు - అన్నిటి మీద
జంతెత్తున తెల్లగా మంచు పేరుకుంటుంది.
వేసవి రాగానే అంతా మారిపోతుంది.
ఒక ఏడాది అనుకోనిది జరిగింది.
చలికాలం పోయినా
మంచు మాత్రం పోలేదు.
నేల నేలంతా మంచుగడ్డలతో నిండిపోయింది.
ఎటు చూసినా మంచు ముక్కలే.
చెట్లన్నీ బోసిగా ఉన్నాయి.
కొత్తగా ఒక్క చిగురైనా రాలేదు.
జానీకి బెంగ పట్టుకుంది.
చలికి చెట్లన్నీ చనిపోతాయేమో!
మళ్ళీ పచ్చగా అవుతాయో కావో!
బెంగతో జానీకి
తిండి సయించలేదు.
కంటికి నిద్ర కూడా పట్టలేదు.

ఒకనాడు జానీ మామయ్య

ఒక యాపిల్ చెట్ల తోటలో

విచారంగా నడుస్తున్నాడు.

అంతలోనే ఉన్నట్టుండి దబ్బున

నేలపై పడిపోయాడు.

జ్వరంతో ఒళ్లు కాలిపోతోంది.

పాపం కొన్ని గంటలపాటు మంచు గడ్డల్లో

అలాగే పడి ఉండిపోయాడు.

ఒక గిరిజన మహిళ

అటుగా పోతూ జానీని చూసింది.

వెంట ఆమె కొడుకు కూడా ఉన్నాడు.

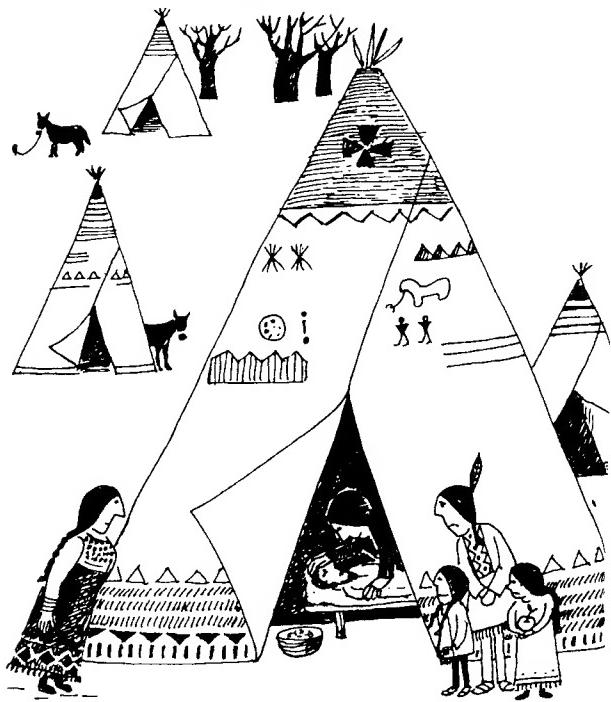
వాడు జానీ మామయ్యను చూడగానే

సాయం కోసం పరిగెత్తాడు.

గూడంలోని జనం వచ్చారు.

జానీని మోసుకుంటూ

డురికి తీసికెళ్లారు.

జాని మామయ్కు విపరితమైన జ్యరం.
 లేవలేకుండా ఉన్నాడు.
 చాలా రోజుల దాకా అది తగ్గలేదు.
 రెడ్ ఇండియన్లు అతడ్ని
 కంటికి రెప్పులా చూసుకున్నారు.
 మందులిచ్చారు. మనసుపెట్టి సేవలు చేసారు
 రాత్రి పగలు కనిపెట్టుకొని ఉన్నారు.

అలా ఎన్నో రోజులు గడిచాయి.
 జానీ కోలుకున్నాడు
 మెల్లగా తన కళ్లు తెరిచాడు
 అందరినీ చూసి ప్రేమగా నవ్వాడు.
 తన ప్రాణాలను వారే కాపాడారు.
 ఆ సంగతి అతనికి తెలుసు.
 అప్పటికి మంచు కూడా కరిగిపోయింది.
 వెచ్చని ఎండ
 ఎంతో చక్కగా కాస్తోంది.
 చెట్లపైన గడ్డకట్టిన మంచు కరిగిపోయింది.
 వసంతకాలం రానే వచ్చింది.
 జానీ మామయ్య సంతోషం
 ఇంతా అంతా కాదు.
 జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది.
 ఎప్పటిలాగే యాపిల్గింజల మూటకట్టుకొని
 మళ్ళీ బయల్చేరాడు.
 అయితే - తన పాత నేస్తాలను
 అతను ఎన్నడూ మరిచిపోలేదు.
 వారిని కలిసేందుకు
 మళ్ళీ మళ్ళీ వచ్చేవాడు.

మా మాట

యాపిల్ గింజల జానీ మామయ్య
 ఎన్నో ఎట్లు బతికాడు.
 ఎందరెందరికో దారి చూపాడు.
 అడుగుపెట్టిన ప్రతిచేట
 యాపిల్గింజలను విత్తాడు.
 ఒకటి కాదు రెండు కాదు
 లక్షల మొక్కలకు ప్రాణం పోసాడు.
 జానీ మామయ్య నాటిన చెట్లలో అనేకం
 ఇప్పటికీ బతికే ఉన్నాయి.
 వాటి మానులు బాగా ముదురుపట్టాయి.
 అయినా అవి
 పూలతో ఏళ్ళతో నిండుగా నవ్యతున్నాయి.
 చెట్లు పెంచితే ఎంత లాభం!
 అందరూ చెట్లు నాటాలి
 అవి పెరిగి పెద్దవై
 లోకమంతటికీ మేలు చేయాలి !!
 జానీ మామయ్య మనకు అదే చేసి చూపించాడు.

ఒకప్పుడు తమానాన్నలు మనకు ఎన్నో కథలు చెప్పిపూరు. తూతయ్యలు, నాయనమ్మలు, ఇంట్లోని ఇతర పెద్దలు చెప్పే కథలకైతే లెక్క ఉండేది కాదు. అపే మనకు తెలీకుండానే మనలో ఎంతో మార్పు తెచ్చేవి. చెదుని తగ్గించేవి. మంచిని పంచేవి. ఇంటూ బయటా హనికాచ్చేలా మనల్ని తీర్చిదిద్దేవి. మంచి కథలకు, సాహాత్మానికి ఉండే శక్తి అలాంటిది.

నేడు గ్రామాల్లో దజన్ కొఢ్చి టీవీ ధానెల్నో వస్తున్నాయి. రకరకాల సిగరెట్లు, కూల్‌డ్రైంకులు దొరుకుతున్నాయి. మారుమూల గ్రామాల్లో కూడా అధ్యమైన చెత్తు దొరుకతోంది. కాని.... చదువుకుండామంటే ఒక మంచి పుస్తకం మాత్రం దొరకడం లేదు. చిత్రమైన దుస్థితి ఇది!

బడిపిల్లలకు, కొత్తగా చదువు నేర్చుకొనే వారికి కొన్ని ప్రత్యేక అవసరాలున్నాయి. అన్నిటి కన్నా ముండుగా వారికి చదువంటే ఇష్టం కలగాలి. పుస్తకాలు చదివే అలవాటుని బాగా పెంచుకోవాలి. కొత్త కొత్త పుస్తకాలను నదవాలి. నేర్చుకున్న చదువుని మరింత సార్థకం చేసుకోవాలి. అలా చేస్తేగాని వారికి నిజంగా ‘చదువు’ వచ్చినట్లు కాదు.

ఈ అవసరాన్ని డృష్టిలో పెట్టుకొని ‘జనవిజ్ఞాన వేదిక’ గతంలో అనేక పుస్తకాలను ప్రచురించింది. వీటిలో సుమారు ఒక 30 కథల పుస్తకాలూ ఉన్నాయి. వీటిని అందరూ ఆదరించారు. ముఖ్యంగా గ్రామాల్లోని విల్లలు, పెద్దలు ఎంతో ఇష్టంగా చదివారు. ఈ ప్రింట్సాపంతో తాజాగా మరికొన్ని కథల పుస్తకాలు ప్రచురిస్తున్నాం. ‘చక్కని కథలు’ శీర్షికతో ఏడాదిలోగా ఇలాంటి ఒక 40 పుస్తకాలైనా ప్రచురించాలన్నది మా ఆశయం.

ఇలాంటి పుస్తకాలు చదువంటే ఇష్టాన్ని. చదివే అలవాటుని బాగా పెంచుతాయి. మన చుట్టూ ఉన్న మనములను. లోకాన్ని మరింత చక్కగా అర్థం చేసుకొనేందుకు వీలు కల్పిస్తాయి. మనం మరింత అండంగాను. ఆరోగ్యంగాను ఆలోచించేందుకు తోడ్డుడతాయి. అక్కరాలు నేర్చిన ప్రతి ఒక్కరూ చదివి ఆనందించగలగేలా వీటిని రూపొందించాం.

ఈ పుస్తకాల గురించి వీమచకుంటున్నారో మాకు తప్పక తెలియజేయబడి. మీ సూచనలు, సలహాలు మరిన్ని మరింత మంచి పుస్తకాలు అందించేందుకు తోడ్డుడతాయిని మరుపకండి.

జి. మాల్కార్ది
 కన్నానర్. ప్రచురణ విభాగం

జందులో...

ఎలుకలు బాబోర్మీ ఎలుకలు

తమాషా బుడగ

రచన : జేమ్స్ ఎ. స్కైట్

చిత్రాలు : యున్. రజనీకాంత్
(ఫోన్ : 98492-13725)

అనుసృజన : కె.ఆదర్శ సామ్రాట్

ప్రచురణ : జన విజ్ఞాన వేదిక

కంప్యూటర్ లే అవుట్ : రత్నశ్రీ టెక్నో ప్రైంట్స్, హైదరాబాద్.

సహకారం : బి.భాగ్య, ఎన్.కె.ఆమీన్

తొలి ముద్రణ : మే, 2004

కాపీలు : 2000

వెల : రూ. 10.00

For Copies

G. MALLYADRI

Convenor, Publications

Jana Vignana Vedika

162, Vijayalaxmi Nagar,
Nellore - 524 004.

Phone: (0861) 2305303

ప్రతులకు

జి. మాల్యాద్రి

కన్స్సనర్, ప్రచురణల విభాగం

'జన విజ్ఞాన వేదిక'

162, విజయలక్ష్మి నగర్,
నెల్లూరు - 524 004.

ఫోన్: 94402 79604

ఎలుకలు బాబోర్మీ ఎలుకలు

చూలా ఏళ్ల కిందటి మాట.

జంగ్లాండులో స్కైట్ అనే ఓ పెద్దమనిషి ఉండేవాడు. అతనికి ఒక కూరగాయల దుకాణం ఉండేది. నలుగురు కొడుకులు. అందరికన్నా పెద్దవాడి పేరు జార్జీ. పెద్దయ్యాక తండ్రి కూరగాయల కొట్టుని వాడే నడిపించాలని అనుకున్నారు.

బడిలో జార్జీ వృక్షశాప్రం చదివాడు. క్యాబేజీలో వున్న సూట తొంబై రకాల గురించి చదివాడు. ముపై తొమ్మిది రకాల పాలకూర గురించి తెలుసుకున్నాడు. క్యాబేజీకి పట్టే డెబై రకాల వేరు వేరు పురుగులను గుర్తు పట్టడం నేర్చు కున్నాడు. వాటి మీద సాంతంగా చేసిన పురుగుల మందులను చల్లి చూసాడు.

ఫలితాలు గొప్ప ఆశ్చర్యం
కల్గించాయి.

సబ్బానీళ్లు చల్లడం
వల్ల క్యాబేజీలోని ఆకుపచ్చ
రంగు పురుగులు బయటకు
వచ్చేసాయి. పొగాకు రసం
చిమ్మితే రంగు రంగుల

